

[Mølgaard]

gennemføre et alfaderligt formynderi over for medieerne, som kan gå hen og blive langt farligere for ytringsfrihed og alsidighed i samfundsdebatten og i kulturlivet i øvrigt end så at sige alt muligt andet. Vi advarer fra retsforbundets side imod noget sådant, nøjagtig som vi har advaret på arbejdsmarkedsområdet. Vi har fået fuldt og ubetinget ret dér og mener ganske givet, at der er grund til ikke at begå dumheder på dette område, som man har begået det politisk set på arbejdsmarkedsområdet.

Jeg vil godt bemærke, at jeg ikke kun tænker på dagbladene i forbindelse med overenskomststof. Jeg taler om andet end overenskomststof, og jeg taler om andet end dagblade. Jeg mener, at Danmarks Radio ved en udstrækning af parallellen meget hurtigt kan omfattes deraf.

Retsforbundet lukker dog ikke øjnene for, at ikke alt kan formodes at være vel under en fortsat teknologisk udvikling, der beforder koncentrations- og monopoliseringstendenser, og vi er ikke nægtende over for at være med til at træffe foranstaltninger, der modvirker sådanne tendenser. Til at overveje risici i den henseende finder vi en mediekommission velanbragt, og vi håber da, at denne vil blive brugt fremfor misbrugt. Og så nærer vi et håb om, at det lader sig gøre at gennemføre arbejdet eller dele af det i et sådant tempo, at udviklingen ikke ganske overhaler arbejdet. Men dermed være stadig væk fastholdt, at der er ingen som helst ansvarsforflygtigelse mulig for hverken regeringen eller folketingets flertal i anledning af, at kommissionen arbejder. I det omfang vi skønner, at initiativer er påkrævede her og nu, må vi gribe ind, uafhængigt af, om kommissionen måske knap er færdig med dette eller hint.

Jeg kan ikke dy mig for at udtrykke en smule ængstelse over det forhold, at statsministeren, om end kun ved citering af en af-død, taler om færdselsregler på medieområdet. Noget sådant kan selvfølgelig, ja, uomtvisteligt, være noget godt og rigtigt, når vi tænker på vejsystemet og færdslen derpå. Men jeg advarer mod ensretningsskilte, og i det hele taget vil jeg gerne advare mod forbudsskilte.

Den danske kultur skulle, som socialdemokratiets ordfører med andre ord udtrykte det, gerne ikke kun bevares, så museerne bli-

ver centrum i kulturformidlingen, men også videreudvikles. Dansk kultur og dansk sprog er i fare af mange forskellige grunde. Der sker antastelser fra mange forskellige sider. Jeg skal undlade at rejse nogen stor EF-debat i denne sammenhæng, men givet er det, at det ikke falder uden for rimelighedens grænser at fremdrage, at centraleuropæiske kommercielle statsdrevne eller rent kommercielle TV-satellitforbindelser gør det nødvendigt med danske, nordiske modspil. Det er der grund til at grunde grundigt over, men også at handle hurtigt over for. Der er bestemt grund til at tage hurtigt fat i småtingsafdelingen, dér, hvor man absolut kan overskue, at der er problemer, og hvor bevillingsmængden er så lille af, hvad der skal til, at der ikke er nogen grund til at tøve af den grund.

Må jeg i anledning af de positive bemærkninger om bevarelse og udvikling af det danske sprog som alle mediernes elementære fundament fremdrage, at Dansk Sprognævn sulter som aldrig før i en tid, hvor der er behov for dets virksomhed som aldrig før. Og lad mig tilføje, at det drejer sig om småskilinger i forhold til, hvad der ellers kunne være behov for at sætte på højkant på dette område. Lad os da tage fat på dette overskuelige problem her og nu fremfor at gemme det hen i kommissionssyltekrukken. Det er et enkelt lille bitte eksempel, men der kan nævnes adskillige eksempler på, at dansk kulturformidling er i fare, og hvor der er grund til at tage initiativer uafhængigt af kommissionen, bare at tage fat. Jeg har forstået regeringens mening med kommissionens nedsættelse sådan, at der bestemt heller ikke er tilsigtet nogen syltekrukke, og lad os så prøve at leve op til dette gode forsæt. Retsforbundets bistand på området kan man i hvert fald fra regeringens side være sikker på.

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre om fremskridtspartiets dagsordensforslag. I grunden finder jeg det ikke så forfærdelig væsentligt at udstikke forventninger om forslag til lovgivning fremført fra en sådan parlamentarisk kommissions side, men skulle den få lyst til at komme med sådanne forslag, kunne det heller ikke falde mig ind at forbyde den at komme med forslag. Den helt store lidenskab kan jeg ikke mobilisere imod dagsordensforslaget. Under indtryk af, at man netop fra forslagsstillernes side finder